

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב אחא בר יעקב:								◆ !	◇		
לעולם רבי יהודה היא, וליף שאור דאכילה משאור דראייה. מה שאור דראייה - שלך אי אתה רואה, אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה. וליף שאור דאכילה: שלך אי אתה אוכל, אבל אתה אוכל של אחרים ושל גבוה. ובדין הוא דאיבעי ליה למיתנא דאפילו באכילה נמי שרי, ואידי דתנא דישאל אסור בהנאה - תנא נמי דנכרי מותר בהנאה. ובדין הוא דאיבעי ליה למיתנא דאפילו בתוך זמנו מותר בהנאה, ואידי דתנא דישאל לאחר זמנו - תנא נמי דנכרי לאחר זמנו.	רבא:								◆ !	◇		
לעולם רבי שמעון היא, ורבי שמעון קניס הואיל ועבר עליה בבל יראה ובל ימצא.									⚡			
בשלמא לרבא - היינו דתני של ישראל אסור, משום שנאמר לא יראה. אלא לרב אחא בר יעקב - משום לא יאכל חמץ מיבעי ליה									!			
מי סברת אסיפא קאי? ארישא קאי, והכי קאמר: חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח - מותר בהנאה, משום שנאמר לא יראה לך - שלך אי אתה רואה, אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה. וליף שאור דאכילה משאור דראייה.												
ואזדו לטעמייהו:												
האוכל שאור של נכרי שעבר עליו הפסח, לדברי רבי יהודה, רבא אמר: לוקה	דאיתמר: [רבא]								◆	■	◇	
אינו לוקה.	רב אחא בר יעקב:								◆	■	◇	
לוקה, לא יליף רבי יהודה שאור דאכילה משאור דראייה.	רבא:								■			
אינו לוקה, יליף שאור דאכילה משאור דראייה.	רב אחא בר יעקב:								■			
והדר ביה רב אחא בר יעקב, מההיא												◇
האוכל חמץ של הקדש במועד - מעל	דתניא: [ת"ק]								◆	■	◇	
לא מעל.	יש אומרים:								◆	■	◇	
מאן יש אומרים?									^			
רבי נחוניא בן הקנה היא.	רבי יוחנן:								!			◇
היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין. מה שבת, מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין - אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מתשלומין.	דתניא: רבי נחוניא בן הקנה:								!			
בפודין את הקדשים להאכילן לכלבים קמפלגי.	רב יוסף:											◇
פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.	מאן דאמר מעל, קסבר:								◆	■		
אין פודין.	מאן דאמר לא מעל - קסבר:								◆	■		
דכולי עלמא אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, והכא בהא קמפלגי: בדבר הגורם לממון, כממון דמי.	רב אחא בר רבא תנא לה להא שמעתא משמיה דרב יוסף בהא לישנא:											◇
דבר הגורם לממון - כממון דמי.	מאן דאמר מעל, קסבר:								◆	■		
דבר הגורם לממון - לאו כממון דמי.	מאן דאמר לא מעל - קסבר:								◆	■		
דכולי עלמא דבר הגורם לממון - כממון דמי. והכא בפלוגתא דרבי יהודה ורבי שמעון קמפלגי.	רב אחא בר יעקב:											◇
כרבי יהודה	מאן דאמר מעל, קסבר:								◆	■		
כרבי שמעון.	מאן דאמר לא מעל - קסבר:								◆	■		
והא רב אחא בר יעקב הוא דאמר דרבי יהודה יליף שאור דאכילה משאור דראייה									⚡			
אלא: הדר ביה רב אחא בר יעקב מההיא.									■			
דכולי עלמא אין פודין, ודבר הגורם לממון לאו כממון דמי, והכא בפלוגתא דרבי יוסי הגלילי ורבנן קמפלגי.	רב אשי:											◇

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קט:
מימרא	מאן דאמר מעל:	◆	■										קט:
כרבי יוסי	מאן דאמר לא מעל:	◆	■										קט:
כרבנן.	רב:					◆	■	◊					קט:
חמץ בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - אסור. שלא בזמנו, במינו, - אסור, שלא במינו - מותר.								^					קט:
במאי עסקינן?								!					קט:
אילמא בנותן טעם								ז					קט:
שלא בזמנו שלא במינו מותר? הא יהיב טעמא								!			◊		קט:
אלא במשהו.	[רב]											◊	קט:
חמץ בזמנו בין במינו בין שלא במינו אסור													קט:
רב לטעמיה.													קט:
דרב ושמואל דאמרי תרוייהו: כל איסורין שבתורה, במינו - במשהו, שלא במינו - בנותן טעם.													קט:
גזר חמץ בזמנו שלא במינו אטו מינו	רב:												קט:
ושלא בזמנו במינו אסור, כרבי יהודה. ושלא במינו - מותר, דשלא בזמנו ושלא במינו אטו מינו - כולי האי לא גזרינן.	[רב]												קט:
חמץ בזמנו, במינו - אסור, שלא במינו - מותר. שלא בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - מותר.	שמואל:												קט:
חמץ בזמנו במינו אסור	[שמואל]												קט:
שמואל לטעמיה													קט:
דרב ושמואל דאמרי תרוייהו: כל איסורין שבתורה, במינו - אסורין במשהו, שלא במינו - בנותן טעם.													קט:
שלא במינו אטו מינו - לא גזר.	[שמואל]												קט:
שלא בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - מותרין, כרבי שמעון.	[שמואל]												קט:
חמץ בזמנו, בין במינו ובין שלא במינו - אסור בנותן טעם. שלא בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - מותר.	רבי יוחנן:												קט:
חמץ בזמנו בין במינו בין שלא במינו בנותן טעם.													קט:
רבי יוחנן לטעמיה													קט:
כל איסורין שבתורה, בין במינו בין שלא במינו - בנותן טעם.	דרבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו:												קט:
שלא בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - מותרין - כרבי שמעון.													קט:
הלכתא, חמץ בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - אסור במשהו, כרב. שלא בזמנו, בין במינו בין שלא במינו - מותר, כרבי שמעון.	רבא:												ל.
ומי אמר רבא הכי?													ל.
רבי שמעון קנסא קניס, הואיל ועבר עליו בכל יראה ובל ימצא	והאמר רבא:												ל.
הני מילי - בעיניה, אבל על ידי תערובת - לא.													ל.
ואודא רבא לטעמיה													ל.
כי הוינן בי רב נחמן, כי הוו נפקי שבעה יומי דפסחא	דאמר רבא:												ל.

Talmud Navigator

■ **מימרא-statement** ■
 ⚡ **קושיא-challenge** ⚡
 ^ **שאלה-question** ^
 ! **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof** ■

♦ **חולקים-disputants** ♦
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** <
 O **מעשה-story** O

מקרא-key:

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פוקו וזבינו חילא.	אמר לן: [רב נחמן]	■	■									
קדירות בפסח ישברו.	רב:										◊	
ואמאי? לשהינהו אחר הפסח, וליעבד בהו שלא במינן										⚡		
גזירה דילמא אתו למיעבד בהו במינו.										!		◊
לא ישברו, אבל משהו להו לאחר זמנו, ועביד בהו בין במינו בין שלא במינו.	שמואל:										■	◊
ואזדא שמואל לטעמיה											■	
דאמר שמואל להנהו דמזבני כנדי: אשוו זביני אכנדיכי, ואי לא - דרשינא לכו כרבי שמעון.	[שמואל]										■	◊
ולידרוש להו, דהא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה											⚡	
אתריה דרב הוה.											!	
ההוא תנורא דטחו ביה טיחויא, אסרה רבא בר אהילאי למיכליה לריפתא אפילו במילהא לעולם, דילמא אתי למיכליה בכותחא.	[רבא בר אהילאי]										■	◊
אין לשין את העיסה בחלב, ואם לש - כל הפת כולה אסורה, מפני הרגל עבירה. כיוצא בו אין טשין את התנור באליה, ואם טש - כל הפת כולה אסורה, עד שיסיק את התנור	מיתבי:										⚡	◊
הא הוסק התנור - מיהא שרי											⚡	
תיובתא דרבא בר אהילאי תיובתא.											■	
וכי מאחר דאיתותב רבא בר אהילאי, אמאי קאמר רב קדירות בפסח ישברו?	רבינא לרב אשי:										⚡	
התם - תנור של מתכת, הכא בקדירה של חרס.	אמר ליה: [רב אשי]										!	◊
ואיבעית אימא: הא והא בשל חרס, זה - הסיקן מבפנים, וזה - הסיקן מבחוץ.											!	◊
וכי תימא הכי נמי ליעבד ליה הסקה מבפנים											⚡	
חייס עליה משום דפקעה.											!	
הלכך, האי בוכיא - הסיקן מבחוץ הוא, ואסור. ואי מלייה גומרי - שפיר דמי.											■	
הני סכיני בפסחא היכי עבדינן להו?	רבינא לרב אשי:										^	◊
לדידי חדתא קא עבדינן.	אמר ליה: [רב אשי]										!	
תינח מר דאפשר ליה, דלא אפשר ליה מאי?	אמר ליה: [רבינא]										^	
אנא כעין חדתא קאמינא קתייהו בטינא, ופרזלייהו בנורא, והדר מעיילנא לקתייהו ברותחין.	אמר ליה: [רב אשי]										!	◊
והלכתא: אידי ואידי ברותחין, ובכלי ראשון.											■	◊
עין פרור מגעילו ברותחין ובכלי ראשון.	רב הונא בריה דרב יהושע:										■	◊
כבולעו כך פולטו.	קסבר: [רב הונא בריה דרב יהושע]										■	
הני מאני דקוניא מהו לאישתמושי בהו בפסחא?	בעו מיניה ממרימר:										^	◊
ירוקא לא תיבעי לך - דודאי אסירי.											!	
כי תיבעי לך - אוכמי וחזירי מאי?											^	

statement-מימרא ■ **challenge-קושיא** ⚡ **question-שאלה** ^ **answer-תירוץ** ! **proof-ראיה** ■
 ♦ **חולקים-disputants** **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה** ◊ **insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה** O
מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
והיכא דאית בהו קרטופני - לא תיבעי לך, דודאי אסירי.											!			ל:	
כי תיבעי לך - דשיעי מאי?											^		◊	ל:	
חזונא להו דמדיית, אלמא בלעי ואסירי. והתורה העידה על כלי חרס שאינו יוצא מידי דופיו לעולם.	אמר להו: [מרימר]										!		◊	ל:	
ומאי שנא לענין יין נסך											ז		◊	ל:	
מאני דקוניא, בין אוכמא בין חוריי ובין ירוקי - שרי.	דדריש מרימר:										ז	■		ל:	
וכי תימא: יין נסך - דרבנן, חמין - דאורייתא.											!			ל:	
כל דתקון רבנן - כעין דאורייתא תקון.											ז			ל:	
זה תשמישו על ידי חמין, וזה תשמישו על ידי צונן	אמר ליה:										!		◊	ל:	
כל הכלים שנשתמשו בהן חמין בצונן - משתמש בהן מצה, חוץ מן בית שאור, הואיל שחימוצו קשה.	רבא בר אבא אמר רב חייא בר אשי אמר											■	◊	ל:	
ובית הרוסת כבית שאור שחימוצו קשה דמי.	רב אשי:											■	◊	ל:	
הני אגני דמתווא, הואיל ותדירי למילש בהו חמירא, ומשהו בהו חמירא - כבית שאור שחימוצו קשה דמי.	רבא:											■	◊	ל:	
פשיטא											ז			ל:	
מהו דתימא: כיון דרווחא - שליט בהו אוריא ולא בלעי, קא משמע לן.											!			ל:	
נכרי שהלוח את ישראל על חמצו אחר הפסח - מותר בהנאה, וישראל שהלוח את נכרי על חמצו אחר הפסח - אסור בהנאה.													■	מ	
בעל חוב: אביי אמר: למפרע הוא גובה	איתמר: [אביי]											◊	■	ג	
מכאן ולהבא הוא גובה.	רבא:											◊	■	ג	
כל היכא דאקדיש ליה וזבין ליה - כולי עלמא לא פליגי דאתי מלוה וטריף, ואתי מלוה ופריק.													■	ל:	
מוסיף עוד דינר, ופודה את הנכסים האלו.	דתנן:											■	■	לא.	
כי פליגי - דזבין מלוה, וקדיש מלוה.												■	◊	לא.	
למפרע הוא גובה כיון דמטא זמניה ולא פרעיה - איגלאי מילתא למפרע דמעיקרא ברשותיה הוה קאי, ושפיר אקדיש, ושפיר זבין.	אביי:											■		לא.	
מכאן ולהבא הוא גובה. כיון דאילו הוה ליה זוזי - הוה מסליק להו בזוזי - אישתכח דהשתא קא קני.	רבא:											■		לא.	
ומי אמר רבא הכי?												ז		לא.	
ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות, וקפן עליו במלוה, ומת ראובן ואתא בעל חוב דראובן וטריף ליה משמעון, ואתא שמעון ופייסיה בזוזי - דינא הוא דאתו בני ראובן ואמרי ליה לשמעון: אנן מטלטלי שבק אבון גבך, ומטלטלי דיתמי לבעל חוב לא משתעבדי.	והאמר רמי בר חמא:											■	ז	◊	לא.
אי פיקח שמעון - מגבי להו ארעא, והדר גבי לה מינייהו.	ואמר רבא:											■	ז		לא.
יתומים שגבו קרקע בחובת אביהם - בעל חוב חוזר וגובה אותה מהן.	דאמר רב נחמן:											■	ז		לא.
אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה - אמטו להכי חוזר וגובה אותה מהן, דכמאן דגבו מחיים דאבוהו דמי. אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי חוזר וגובה אותה מהן? הא הוי כמאן דזבין יתמי נכסי דמי, ואילו קני יתמי נכסי, מי קא משתעבדי לבעל חוב?												ז		לא.	
שאני התם, דאמר להו: כי היכי דמשתעבדנא ליה לאבוכו - משתעבדנא נמי לבעל חוב דאבוכו, מדרבי נתן.												!	◊	לא.	
מנין לנושה בחבירו מנה, וחבירו בחבירו, שמוציאין מזה ונותנין לזה - תלמוד לומר (במדבר ה) ונתן לאשר אשם לו.	דתניא, רבי נתן:											■	!	לא.	

מירא-statement ■ **חולקים-disputants** ◆
קושיא-challenge † **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊
שאלה-question ^ **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment** <
תירוץ-answer ! **מעשה-story** O
ראיה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מימרא											
נכרי שהלוה את ישראל על חמצו - אחר הפסח מותר בהנאה.	תנן:							◊	◊		לא.
אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה - אמטו להכי מותר בהנאה. אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי מותר בהנאה? ברשותא דישאל הוה קא?								◊	◊		לא.
הכא במאי עסקינן - כשהרהינו אצלו.								!	◊		לא.
לימא כתנאי:								◊	◊		לא.
ישראל שהלוה לנכרי על חמצו - לאחר הפסח אינו עובר.	[ת"ק]							◊	◊		לא.
עובר.	משום רבי מאיר אמרו:							◊	◊		לא.
מאי לאו בהא קמיפלגי								◊	◊		לא.
למפרע הוא גובה	דמר סבר: [ר"מ]							◊	◊		לא.
מכאן ולהבא הוא גובה	ומר סבר: [ת"ק]							◊	◊		לא.
ותסברא?								!	◊		לא.
אבל נכרי שהלוה לישראל על חמצו - לאחר הפסח דברי הכל עובר.	אימא סיפא:							!	◊		לא.
והא איפכא מביעי ליה למאן דאמר התם אינו עובר - הכא עובר, למאן דאמר התם עובר - הכא אינו עובר								!	◊		לא.
אלא הכא במאי עסקינן - כגון שהרהינו אצלו, וקמיפלגי בדרכי יצחק.								!	!	◊	לא:
מנין לבעל חוב שקונה משכון - שנאמר (דברים כד) ולך תהיה צדקה, אם אינו קונה משכון - צדקה מנין? מכאן לבעל חוב שקונה משכון.	דאמר רבי יצחק:							!	!	◊	לא:
הני מילי - ישראל מישראל - הוא, דקרינא ביה ולך תהיה צדקה אבל ישראל מנכרי - לא קני.	תנא קמא סבר:							!	!	◊	לא:
קל וחומר: ישראל מישראל קני - ישראל מנכרי לא כן שכן?	ורבי מאיר סבר							!	!	◊	לא:
אבל נכרי שהלוה את ישראל על חמצו אחר הפסח - דברי הכל עובר. התם ודאי נכרי מישראל לא קני.								!	!		לא:
נכרי שהלוה ישראל על חמצו - אחר הפסח מותר בהנאה.	תנן:							◊	◊		לא:
נהי נמי דהרהינו אצלו, הא אמרת נכרי מישראל לא קני								◊	◊		לא:
לא קשיא: הא - דאמר ליה מעכשיו, הא - דלא אמר ליה מעכשיו.								!	◊		לא:
ומנא תימרא דשני ליה בין היכא דאמר מעכשיו ובין היכא דלא אמר מעכשיו								◊	◊		לא:
נכרי שהרהין פת פורני אצל ישראל - אינו עובר. ואם אמר לו הגעתיך - עובר.	דתניא:							!	◊		לא:
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?								!	◊		לא:
אלא לאו שמע מינה: שאני היכא דאמר ליה מעכשיו להיכא דלא אמר ליה מעכשיו - שמע מינה.								!	!		לא:
חנות של ישראל ומלאי של ישראל, ופועלי נכרים נכנסין לשם - חמץ שנמצא שם אחר הפסח אסור בהנאה, ואין צריך לומר באכילה. חנות של נכרי, ומלאי של נכרי, ופועלי ישראל נכנסין ויוצאין לשם - חמץ שנמצא שם אחר הפסח מותר באכילה, ואין צריך לומר בהנאה.	תנו רבנן:							◊	◊		לא:
חמץ שנפלה עליו מפולת - הרי הוא כמבוער.								◊	◊		לא:
כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו.	רבן שמעון בן גמליאל:							◊	◊		לא:
וצריך שיבטל בלבן.	רב חסדא:							◊	◊		לא:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א		
מימרא												
כמה חפישת הכלב - שלשה טפחים.	תנא:								■	◇	לא:	
הא דאמר שמואל	רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי:								▲		לא:	
כספים אין להם שמירה אלא בקרקע	[שמואל]								■	▲	לא:	
מי בעינן שלשה טפחים או לא?									▲		לא:	
הכא משום ריחא - בעינן שלשה טפחים, התם משום איכסויי מעינא הוא, ולא בעי שלשה.	אמר ליה: [רב אשי]								!	◇	לא:	
וכמה?									▲		לא:	
טפה.	רפרם בר פפא מסיכרא:								!	◇	לא:	
האוכל תרומת חמץ בפסח, בשוגג - משלם קרן וחומש, במזיד - פטור מתשלומין ומדמי עצים.										■	לא:	
האוכל תרומה בשוגג - משלם קרן וחומש, אחד האוכל, אחד השותה, אחד הסך, אחד תרומה טמאה ואחד תרומה טהורה - משלם חומש וחומשא דחומשא.	תנן התם:									■	לא:	
כשהוא משלם, לפי מדה משלם או לפי דמים משלם?	איבעיא להו:									▲	◇	לב.
כל היכא דמעיקרא שויה ארבעה זוזי ולבסוף שויה זוזא - לא תיבעי לך דודאי כדמעיקרא משלם לפי דמים, דלא גרע מגזלן.										!		לב.
כל הגזלנין משלמין כשעת הגזלה.	דתנן:									■	!	לב.
כי תיבעי לך - דמעיקרא שויה זוזא ולבסוף שויה ארבעה. מאי, לפי מדה משלם, דאמר ליה: גריוא אכל - גריוא משלם. או דילמא: לפי דמים משלם, בזוזא אכל - בזוזא משלם?										▲	◇	לב.
אכל גרוגרות ושילם לו תמרים - תבא עליו ברכה	רב יוסף, תא שמע:									■	◇	לב.
אי אמרת בשלמא לפי מדה משלם - אמטו להכי תבא עליו ברכה, דאכיל גריוא דגרוגרות דשויה זוזא, וקא יהיב גריוא דתמרים דשויה ארבעה. אלא אי אמרת לפי דמים משלם - אמאי תבא עליו ברכה? בזוזא אכל בזוזא קא משלם										■	◇	לב.
לעולם לפי דמים משלם, ואמאי תבא עליו ברכה - דאכל מידי דלא קפיץ עליה זביניה, וקא משלם מידי דקפיץ עליה זביניה.	אביי:									!	◇	לב.
האוכל תרומת חמץ בפסח, בשוגג - משלם קרן וחומש.	תנן:									■	◇	לב.
אי אמרת בשלמא לפי מדה משלם - שפיר. אלא אי אמרת לפי דמים משלם - חמץ בפסח בר דמים הוא?										■	◇	לב.
אין, הא מני - רבי יוסי הגלילי היא										!	◇	לב.
חמץ בפסח מותר בהנאה.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]									■	!	לב.
במזיד פטור מן התשלומין ומדמי עצים.	אי הכי, אימא סיפא:									■	◇	לב.
אי רבי יוסי הגלילי, אמאי פטור מן התשלומין ומדמי עצים?										■	◇	לב.
סבר לה כרבי נחוניא בן הקנה.										!	◇	לב.
היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין וכל.	דתניא: רבי נחוניא בן הקנה:									!	◇	לב.
כתנאי:											■	לב.
האוכל תרומת חמץ בפסח - פטור מן התשלומין ומדמי עצים, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]									■	◇	לב.
מחייב.	רבי יוחנן בן גוריון:									■	◇	לב.
וכי מה הנאה יש לו בה?	אמר לו רבי עקיבא לרבי יוחנן בן גוריון:									■	◇	לב.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב	
ומה הנאה יש לאוכל תרומה טמאה בשאר כל ימות השנה, שמשלם?	אמר לו רבי יוחנן בן נורי לרבי עקיבא:											ז	לב	
לא אם אמרת בתרומה טמאה בשאר ימות השנה, שאף על פי שאין לו בה היתר אכילה - יש לו בה היתר הסקה, תאמר בזה - שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה. הא למה זה דומה - לתרומת תותים וענבים שנטמאה, שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה.	אמר לו: [ר"ע]											!	לב	
במה דברים אמורים - במפריש תרומה והחמיצה, אבל מפריש תרומת חמץ - דברי הכל אינה קדושה.												■	לב	
(ויקרא כב) ונתן לכהן את הקדש - דבר הראוי להיות קדש, פרט לאוכל תרומת חמץ בפסח, שפטור מן התשלומים ומדמי עצים, דברי רבי אליעזר בן יעקב.	תניא אידך: [רבי אליעזר בן יעקב]											◆ ■	לב	
מחייב.	רבי אלעזר חסמא:											◆ ■	לב	
וכי מה הנאה יש לו בה?	אמר לו רבי אליעזר בן יעקב לרבי אלעזר חסמא:											ז	לב	
וכי מה הנאה יש לו לאוכל תרומה טמאה בשאר ימות השנה, שמשלם?	אמר לו רבי אלעזר חסמא לרבי אליעזר בן יעקב:											ז	לב	
לא אם אמרת בתרומה טמאה בשאר ימות השנה - שאף על פי שאין לו בה היתר אכילה יש לו בה היתר הסקה, תאמר בזה - שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה.	אמר לו: [רבי אליעזר בן יעקב]											!	לב	
אף בזה יש לו בה היתר הסקה, שאם רצה הכהן מריצה לפני כלבו או מסיקה תחת תבשילו.	אמר לו: [רבי אלעזר חסמא]											ז	לב	
רבי אליעזר בן יעקב, ורבי עקיבא, ורבי יוחנן בן נורי, כולו סבירא להו: חמץ בפסח אסור בהנאה. ובהא פליגי	אביי:												◆	לב:
לפי דמים משלם	רבי עקיבא סבר:											◆ ■	לב:	
לפי מדה משלם.	רבי יוחנן בן נורי סבר:											◆ ■	לב:	
פשיטא												ז	לב:	
מהו דתימא: רבי יוחנן בן נורי נמי כרבי עקיבא סבירא ליה, דאמר לפי דמים משלם. והתם היינו טעמא דקא מחייב - משום דסבר לה כרבי יוסי הגלילי, דאמר: חמץ בפסח מותר בהנאה, קא משמע לן.												!	לב:	
ואימא הכי נמי												ז	לב:	
אם כן נהדר ליה רבי יוחנן בן נורי לרבי עקיבא כי היכי דמהדר ליה רבי אלעזר חסמא לרבי אליעזר בן יעקב.												!	לב:	
האוכל כזית תרומה - משלם קרן וחומש	תנו רבנן: [ת"ק]											◆ ■	לב:	
עד שיהא בו שוה פרוטה.	אבא שאול:											◆ ■	לב:	
מאי טעמא דתנא קמא?												^	לב:	
אמר קרא: (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה - ואכילה בכזית.	[ת"ק]											!	לב:	
ואבא שאול מאי טעמא?												^	לב:	
אמר קרא: ונתן - ואין נתינה פחות משוה פרוטה.	[אבא שאול]											!	לב:	
ואידך נמי, הא כתיב יאכל												ז	לב:	
ההוא - פרט למזיק הוא דאתא.	[אבא שאול]											!	לב:	
ותנא קמא, הכתיב ונתן?												ז	לב:	
ההוא מיבעי ליה לדבר הראוי להיות קדש.	[ת"ק]											!	לב:	
האוכל תרומה פחות מכזית - משלם את הקרן ואינו משלם את החומש.	תנו רבנן:											■	לב:	
היכי דמי?												^	לב:	

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי דלית ביה שוה פרוטה												לב:
קרן נמי לא לישלם												לב:
ואי דאית בה שוה פרוטה												לב:
חומש נמי לישלם												לב:
לעולם דאית בה שוה פרוטה. ואפילו הכי, כיון דלית ביה כזית - משלם את הקרן ואינו משלם את החומש.												לב:
הא דלא כאבא שאול, דאי כאבא שאול	אמרו רבנן קמיה דרב פפא:											לב:
כיון שיש בה שוה פרוטה, אף על גב דלית ביה כזית	האמר: [אבא שאול]											לב:
אפילו תימא אבא שאול, אבא שאול תרתי בעי.	אמר להו רב פפא:											לב:
ומי בעי אבא שאול תרתי?												לב:
את שיש בו שוה פרוטה - חייב בתשלומין, את שאין בו שוה פרוטה - אינו חייב בתשלומין.	והא תנן, אבא שאול											לב:
לא אמרו שוה פרוטה אלא לענין מעילה בלבד, אבל לתרומה - אינו חייב עד שיהא בו כזית.	אמרו לו:											לב:
ואם איתא, כיון שיש בו כזית מיבעי ליה												לב:
תיובתא.												לב:
ואף רב פפא הדר ביה												לב:
(ויקרא ה) וחטאה בשגגה - פרט למזיד.	דתניא:											לב:
והלא דין הוא, ומה שאר מצות שחייב בהן כרת - פוטר בהן את המזיד, מעילה שאין בה כרת אינו דין שפטר את המזיד?												לב:
לא אם אמרת בשאר מצות - שכן לא חייב בהן מיתה, תאמר במעילה שחייב בה מיתה. תלמוד לומר: בשגגה - פרט למזיד.												לב:
האי תנא, מעיקרא אלימא ליה כרת, ולבסוף אלימא ליה מיתה?	רב נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין:											לב:
הכי קאמר: לא אם אמרת בשאר מצות - שכן לא חייב בהן מיתה בפחות מכזית, תאמר במעילה - שחייב בה מיתה בפחות מכזית.	ואמר ליה [רב חייא בר אבין]											לב:
תנווה דעתך שהנחת את דעתי	ואמר ליה: [רב נחמן בר יצחק]											לב:
מאי ניהותא?	ואמר ליה [רב חייא בר אבין]											לב:
מאן שמעת ליה דאמר הזיד במעילה במיתה - רבי היא.	דרבה ורב ששת שדו ביה נרגא:											לב:
הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה	דתניא: [רבי]											לב:
וחכמים אומרים: באזהרה.	חכמים:											לב:
מאי טעמא דרבי?												לב:
גמר חטא חטא מתרומה, מה תרומה במיתה - אף מעילה במיתה.	רבי אבהו:											לב:
ומינה, מה תרומה בכזית - אף מעילה בכזית.												לב:
ממאי דרבי כרבנן סבירא ליה? דילמא כאבא שאול סבירא ליה	ומתקף לה רב פפא:											לב:
יש בה שוה פרוטה - אף על גב דלית בה כזית.	דאמר: [אבא שאול]											לב:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ question-שאלה
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מקרא-key

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לג.
והא רב פפא הוא דאמר דאבא שאול תרתי בעי												⚡	לג.
אלא שמע מינה: הדר ביה.													לג.
הכי קאמר: לא אם אמרת בשאר מצות, שלא עשה בהן שאין מתכוין כמתכוין, שאם נתכוין לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - שפטור. תאמר במעילה, שאם נתכוין להתחמם בגזיו חולין ונתחמם בגזיו עולה - שמעל.	מר בריה דרבנא:											!	לג.
הכי קאמר: לא אם אמרת - בשאר מצות, שכן לא מתחייב בהן שאין מתעסק כמתעסק, שאם נתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר - שפטור. תאמר במעילה, שאם הושיט ידו לכלי ליטול חפץ, וסך ידו בשמן של קודש - שמעל.	רב נחמן בר יצחק:											!	לג.
במה דברים אמורים - במפריש תרומה והחמיצה, אבל הפריש חמץ תרומה - דברי הכל אינה קדושה.	אמר מר:												לג. <
מנא הני מילי?													לג.
אמר קרא (דברים יח) - ותן לו - ולא לאורו.	רב נחמן בר יצחק:											!	לג.
אין תורמין מן הטמאה לטהורה, ואם תרם בשוגג - תרומתו תרומה.	מתלב רב הונא בריה דרב יהושע:											⚡	לג.
ואמאי? לימא לו ולא לאורן												⚡	לג.
לא קשיא, התם - היתה לו שעת הכושר, הכא - לא היתה לו שעת הכושר.												!	לג.
ודלא היתה לו שעת הכושר היכי דמי כגון דאחמיץ במחובר, אבל אחמיץ בתלוש - הכי נמי דקדשה?												⚡	לג.
אין (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ובמאמר קדישין שאלתא וכן מורין בבי מדרשא כוותי.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק]											!	לג.
אמר קרא (דברים יח) ראשית - ששיריה ניכרין לישראל, יצתה זו שאין שיריה ניכרין.	כי אתא רב הונא בריה דרב יהושע:											!	לג:
ענבים שנטמאו - דורכין פחות פחות מכביצה, ויינן כשר לנסכין.	עוין קמיה דרב חסדא, ויתיב ואמר משמיה דרבי יוחנן												לג:
משקין מפקד פקיד, לאימת קא מיטמאי - לכי סחיט להו, לכי סחיט להו ליתיה לשיעוריה.	אלמא קסבר: [רבי יוחנן]												לג:
אי הכי כביצה נמי												⚡	לג:
טמא מת שסחט זיתים וענבים כביצה מכוונת - טהורין	דהתנן:											⚡	לג:
התם - דאי עבד, הכא - לכתחלה, גזירה דילמא אתי למיעבד יותר מכביצה.												!	לג:
מאן ציית לך ולרבי יוחנן רבך וכי טמאה שבהן להיכן הלכה?	אמר ליה רב חסדא:											⚡	לג:
משקין מיבלע בליעי, וכיון דאיטמו ליה אוכלא - איטמו ליה משקין.	אלמא קא סבר: [רב חסדא]												לג:
ואת לא תיסברא דמשקין מפקד פקיד?	אמר ליה: [רב אחא בר רב עריא]											⚡	לג:
טמא מת שסחט זיתים וענבים מכוונת כביצה - טהורין.	והתנן:											⚡	לג:
אי אמרת בשלמא מפקד פקיד - משום הכי טהורין, אלא אי אמרת מיבלע בליעי אמאי טהורין?												⚡	לג:
הכא במאי עסקינן - בענבים שלא הוכשרו. לאימת מתכשרי - לכי סחיט להו, כי סחיט להו בציר להו שיעורא.	אמר ליה: [רב חסדא]											!	לג:
דאי לא תימא הכי													לג:
הא למה זה דומה - לתרומת תותין וענבים שנטמאו, שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה.	הא דתניא:												לג:
הא היתר אכילה נמי אית ביה, דאי בעי דריך להו פחות פחות מכביצה												⚡	לג:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מקרא-key:

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גזירה דילמא אתי בהו לידי תקלה.	רבא:											◇
ומי חיישנן לתקלה?	אמר ליה אבין:	⚡										
מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת	והא תניא:	■	⚡									◇
פת - זריק ליה בין העצים, שמן של תרומה - רמי ליה בכלי מאוס.	אמר ליה: [רבא]	!										◇
מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת.	גופא:											■
לא שנו אלא פת, אבל חיטי לא, שמא יבא בהן לידי תקלה.	אבין אמר משמיה דחזקיה, ורבא אמר דבי רבי יצחק בר מרתא אמר רב הונא:											◆
אפילו חיטי.	רבי יוחנן:											◆
ואמאי? ניחוש דילמא אתי בהן לידי תקלה												⚡
בשליקתא ומאיסתא.	כדאמר רב אשי:											!
הכי נמי - בשליקתא ומאיסתא.												!
והיכא איתמר דרב אשי?												^
אבא שאול גבל של בית רבי היה, והווי מחמין לו חמין בחיטין של תרומה טמאה ללוש בהן עיסה בטהרה.	אחא, דאמר רבי אבין בר רב אחא אמר רבי יצחק:											○
אמאי? ניחוש דילמא אתי בהו לידי תקלה												⚡
בשליקתא ומאיסתא.	רב אשי:	!	!									
אבין בר אבין ורב חנניא בר אבין תנו תרומות בי רבה, פגע בהו רבא בר מתנה												○
מאי אמריתו בתרומות דבי מר?	אמר להו: [רבא בר מתנה]											^
ומאי קשיא לך?	אמרו ליה: [אבין בר אבין ורב חנניא בר אבין]											^
שתילי תרומות שנטמאו ושתלן - טהורים מלטמא ואסורין מלאכול.	אמר להו: [רבא בר מתנה] תנן:											⚡
וכי מאחר דטהורין מלטמא אמאי אסורין מלאכול?												⚡
מאי אסורין - אסורין לורים.	אמרו ליה: [אבין בר אבין ורב חנניא בר אבין] הכי אמר רבה:											!
ומאי קא משמע לן, גידולי תרומה תרומה												⚡
גידולי תרומה תרומה	תנינא:											■
וכי תינא: גידולי גידולין ומאי קא משמע לן - בדבר שאין זרעו כלה												⚡
הטבל גידולי מותרין בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי אסורין באכילה	הא נמי תנינא:											■
אישתיקו.												■
מידי שמיע לך בהא?	אמרו ליה: [אבין בר אבין ורב חנניא בר אבין]											^
מאי אסורין - אסורין לכהנים, הואיל ואיפסילו להו בהיסח הדעת.	אמר להו: [רבא בר מתנה] הכי אמר רב ששת:											!
הניחא למאן דאמר היסח הדעת פסול הגוף הוי - שפיר, אלא למאן דאמר היסח הדעת פסול טומאה הוי מאי איכא למימר?												⚡

Talmud Navigator

<p>מקרא- key: disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראייה-</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
פסחים- כל שעה	מאן דאמר	מ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היסח הדעת, רבי יוחנן אמר: פסול טומאה הוי	דאמר: [רבי יוחנן]	◊	◊									לד.
פסול הגוף הוי.	רבי שמעון בן לקיש:	◊	◊									לד.
פסול טומאה הוי, שאם יבא אליהו ויטהרנה - שומעין לו.	רבי יוחנן:	■										לד.
פסול הגוף הוי, שאם יבא אליהו ויטהרנה - אין שומעין לו.	רבי שמעון בן לקיש:	■										לד.
לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש, ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף, ותעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה.	איתיביה רבי יוחנן לרבי שמעון בן לקיש: רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר:	◊	■									לד.
אי אמרת בשלמא פסול טומאה הוי - משום הכי בעי עיבור צורה, שמא יבא אליהו ויטהרנה, אלא אי אמרת פסול הגוף, למה לי עיבור צורה?		◊										לד.
זה הכלל: כל שפסולו בגופו - ישרף מיד, בדם ובבעלים - תעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה	והתנן:	◊	■									לד.
האי תנא - תנא דבי רבה בר אבוה הוא	אמר ליה: [ר"ל]	!										לד:
אפילו פיגול טעון עיבור צורה.	דאמר: [תנא דבי רבה בר אבוה]	!	■									לד:
נטמא או שנפסל הבשר, או שיצא חוץ לקלעים, רבי אליעזר אומר: יורוק	איתיביה: [רבי אליעזר]	◊	◊									לד:
לא יזרוק.	רבי יהושע:	◊	◊									לד:
שאם זרק - הורצה.	ומודה רבי יהושע:	◊	■									לד:
מאי נפסל - לאו בהיסח הדעת? אי אמרת בשלמא פסולי טומאה הוי - היינו דמשכחת לה דמרצי ציץ. אלא אי אמרת פסול הגוף הוי - אמאי הורצה?		◊										לד:
מאי נפסל - נפסל בטבול יום.		!										לד:
אי הכי היינו טמא		◊										לד:
תרי גווני טמא.		!										לד:
כי סליק רבין אמרה לשמעתי קמיה דרבי ירמיה										○		לד:
בבלאי טפשיאי, משום דיתבי בארעא דחשוכא אמריתון שמעתתא דמחשכון לא שמיע לכו הא דרבי שמעון בן לקיש משמיה דרבי אושעיא:	ואמר: [רבי ירמיה]									○		לד:
מי החג שננטמא, השיקן ואחר כך הקדישן - טהורין, הקדישן ואחר כך השיקן - טמאים.	[רבי שמעון בן לקיש משמיה דרבי אושעיא:]		■	!								לד:
מכדי, זריעה ניהו - מה לי השיקן ואחר כך הקדישן, מה לי הקדישן ואחר כך השיקן? אלמא: אין זריעה להקדש.			■	!								לד:
הכא נמי: אין זריעה לתרומה.				!								לד:
יתבי רב דימי וקאמר לה להא שמעתא.	[רב דימי]									○		לד:
הקדישן בכלי קאמר, אבל בפה לא עבוד רבנן מעלה, או דילמא בפה נמי עבוד רבנן מעלה?	אמר ליה אביי:	^										לד:
זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי.	אמר ליה: [רב דימי]	!										לד:
ענבים שננטמא, דרכן ואחר כך הקדישן - טהורים, הקדישן ואחר כך דרכן - טמאין.	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:	!	■									לד:
והא ענבים, דקדושת פה ניהו - ואפילו הכי עבוד רבנן מעלה.		!										לד:
ענבים קאמרת - הכא בענבים של תרומה עסקינן, דקדושת פה דידהו כקדושת כלי דמאי. אבל הני דבעי כלי - בפה לא עבוד רבנן מעלה.	אמר רב יוסף:	◊										לד:
דרכן - ואפילו טובא.		◊	■									לד:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-כל שעה	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז
--------------	----------	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---